

Mihaela Ion
VIATA
ÎN
PUSTIE

FRATELE IOAN – UN MIREAN PRINTRE PUSTNICI

Editura ANDREAS

Mihaela Ion

VIATA ÎN PUSTIE

**FRATELE IOAN –
UN MIREAN PRINTRE PUSTNICI**

Editura ANDREAS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ION, MIHAELA

Viața în pustie/

Mihaela Ion, București: Andreas Print, 2015

ISBN 978-606-8271-95-8

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

[http:// www.editura-andreas.ro](http://www.editura-andreas.ro)

© Editura **ANDREAS**, București, 2015

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii ANDREAS. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii ANDREAS.

Redactare: LAURA IVONA DUMITRU

Tehnoredactare și copertă: GHEORGHE DUMITRU

FRATELE IOAN – UN OM AL MUNTELUI

30 septembrie 2012. Postul de televiziune *Antena 3*. La emisiunea *În premieră* cu Carmen Avram, reportajul *Între cer și pământ* (un reportaj despre pustnicii din România) avea să înrădăcineze ceva tainic în inima mea. O dorință nemărturisită. Dorința de a ajunge acolo, în munți, lângă pustnicii noștri, de a scrie despre ei..., dar din comoditate, poate, nu m-am grăbit să ajung. Mi se părea prea departe, prea peste mână, prea... sus. Dar atunci când trebuie să ajungi într-un loc, Dumnezeu are grijă să te facă să ajungi acolo.

Astfel, pe 25 mai 2013, într-o anumită împrejurare, aveam să ajung la Mănăstirea Sihăstria Rarău din Suceava, o mănăstire cu totul specială. „Vecin“ de munte cu mănăstirea era fratele Ioan. Și pentru că ajungeam în zonă, l-am sunat pe fratele Ioan și i-am spus că, înainte de a pleca spre București, voi urca în munte la cabana dumnealui.

Ne-a explicat (mie și celui care mă însoțea) cum să ajungem. Urmând indicațiile, am ajuns la poalele muntelui. Acolo trebuia să lăsăm mașina și să urcăm pe jos. Drumul era unul de munte și se putea urca în două moduri: cu mașină de teren sau pe jos. Neavând mașină de teren, ne rămăsese cea de-a doua variantă. Când am ajuns aproape de locul unde trebuia să parcam mașina, a

început să plouă. Sunându-l pe fratele Ioan și spunându-i că a început să plouă și că nu cred că mai putem urca, fratele Ioan a spus că e o ispită și că speră ca ploaia să se oprească în curând. Într-adevăr, avea să fie o ispită, dar una suficient de puternică pentru a mă împiedica să ajung în munte. Nu doar că nu s-a oprit, dar a început să plouă din ce în ce mai rău. Nu am putut urca, așa că am plecat spre București. Dezamăgită, l-am sunat pe fratele Ioan și i-am spus că nu pot ajunge.

– Nu-i nimic, asta înseamnă că trebuie să mai veniți, a zis.

– Așa cred și eu.

Și chiar credeam cu adevărat că va trebui să mai merg în zona aceea de basm.

Pe 16 iulie 2013, aveam să ajung din nou la Mănăstirea Sihăstria Rarău. Două zile mai târziu, adică pe 18 iulie, fratele Ioan a coborât la mănăstire și am făcut prima înregistrare, cu intenția de a scrie o carte. Lucrurile pe care le-a trăit fratele Ioan, pe care le-a văzut, pe care le-a simțit nu ar trebui să se piardă, să se uite sau să se ascundă. Tocmai din acest motiv, am hotărât să le adunăm în paginile unei cărți. *Lumina care l-a transformat și care i-a fost dat să o cunoască nu trebuie ținută sub obroc.*

Mai târziu, revăzând reportajul, mi-am amintit că și fraza spusă către final: „... poate că într-o zi va fi următoarea lui misiune, să povestească viața acestor oameni care se apropie de sfințenie.”¹ a aprins în inima mea dorința nemărturisită de a ajunge acolo și de a scrie despre pustnicii noștri. Suna ca o premoniție... și poate

¹ Sursa: <http://inpremiera.antena3.ro/reportaje/intre-cer-i-pamant-156.html> minutul 21:58

ziua aceea a venit. Vorbindu-le mai multor cunoștințe, preoți și mireni, despre experiențele fratelui Ioan, trăite cu și printre pustnici, toți mi-au spus același lucru, bineînțeles cu alte cuvinte: *E nevoie de o astfel de carte, mai ales în vremurile noastre. Să ne fie spre folos și luare-aminte.*

După ce am făcut înregistrarea și am mai discutat, l-am însoțit puțin pe fratele Ioan pe drumul ce ducea în munte la cabana sa. Cărarea șerpuită începea din spatele Mănăstirii Sihăstria Rarău și urca, și tot urca, printre brazi, printre stânci, printre izvoare și pârauri, sus, tot mai sus, mai aproape de cer. Brazii îmbătrâniți străjuiau munții, asemenea unor soldați devotați, care nu-și părăsesc niciodată obiectivul. Și când obosesc și îmbătrânesc de tot, brazii, veșnicii soldați ai muntelui, se topesc încet, se veștejesc, se împutinează, dar nu dispar. Peste tot în munte se puteau vedea urme de brazi, ca niște fosile adormite în timpuri apuse. Un brad își uitase rădăcina în pământ și o parte din trunchi. Semăna cu un bătrân gârbovit care-și odihnea fața între palme; altul se topise încet și îi rămăsese doar o crenguță, ca o streășină, ca o umbreluță care-l apăra de soare, de ploi și de ninsori; altuia îi rămăsese doar rădăcina întoarsă, ca niște brațe ridicate spre cer...

SPRE PARADISUL TĂCERII

Drumul până la cabana fratelui Ioan era mirific, tainic, înălțător... Pe stâncile rătăcite, printre brazi, crescuseră mușchi și flori de pădure. Stâncile erau ca niște bolovani din piatră care purtau pe cap cununi de flori rare. Muntele așternea un covor minunat făcut de cel mai iscusit țesător de covoare – Natura. Cioturile de stânci, crengile, rădăcinile de copaci, mușchiul și florile de munte țesau un model aparte, neînchipuit de o minte omenească. Admirând priveliștea din munte, nu aveai cum să nu te minunezi de creația magnifică a lui Dumnezeu! Cu fiecare pas pe care-l urci, descoperi câte puțin dintr-o taină nedescifrată vreodată până la capăt. Răurile din munte își spun povestea lor sau poveștile altora, pentru cei care le cunosc limba, celorlalți le oferă un susur încântător, o melodie suavă care mângâie sufletele.

Și tot mergând prin munți, dintr-o adâncitură, ca o grotă mică, murmura un izvorăș.

– Uitați, aici e un izvor al pustnicilor. De-aici iau unii pustnici apă, mi-a spus fratele Ioan.

La gura adânciturii aceleia mici, era așezată o sticlă din plastic tăiată mai jos de gâtul sticlei și presată ușor cu o bucată de piatră, astfel încât să adune apa care era apoi revărsată ca la robinet prin gura sticlei. Într-un băț înfipt lângă izvor, era așezată partea de jos a sticlei, pe post de pahar. M-am oprit să fac fotografii, apoi m-am

CUPRINS

<i>Fratele Ioan – un om al muntelui / 5</i>
<i>Spre paradisul tăcerii / 8</i>
<i>Martor la execuția lui Râmaru / 16</i>
<i>Chemarea muntelui / 23</i>
<i>Prima noapte în pustie și după... / 31</i>
<i>Maica nevăzută / 37</i>
<i>Maica nevăzută – o poveste de viață cutremurătoare / 46</i>
<i>Retragerea harului / 55</i>
<i>Maica nevăzută – din înălțimile cerului, pe panta spre iad / 59</i>
<i>Bătrânul Zosima – omul cu chipul acoperit / 66</i>
<i>Înmormântarea bătrânului Zosima / 70</i>
<i>Mormântul părintelui Zosima – loc interzis / 76</i>
<i>Bătrânul Nazarie – înaintevăzătorul / 82</i>
<i>Ploaia de gândaci și alte ispite / 88</i>
<i>„Nu vei merge la mama ta la înmormântare“ / 93</i>
<i>Războiul demonilor în trupul unui om / 97</i>
<i>Anatema – cuvântul care poate condamna generații / 105</i>
<i>Ierarhul Alexandru – adevăr sau minciună? / 111</i>
<i>Preoteasa Anastasia – dezlegată din iad pentru a cere ajutor / 117</i>
<i>Călătoria în iad și apoi în Rai / 123</i>
<i>Călătoria în iad, prezisă de un pustnic / 131</i>
<i>Maica Varvara – călugărița cu viață răvășitoare / 137</i>
<i>Locuri necunoscute și pustnici necunoscuți / 143</i>
<i>O zi în raiul din Rarău / 148</i>
<i>Din însemnările fratelui Ioan / 156</i>
<i>În loc de Postfață / 169</i>
<i>Fotografii-document / 173</i>